

WYROK Z UZASADNIENIEM

Sygn. akt: VIII K 934/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2022 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Angelika Kurkiewicz

Protokolant p.o. sąd. Ewa Barańczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń Wschód w T. A. P.

po rozpoznaniu dnia 1 lutego 2022 roku i 8 marca 2022 roku

sprawy:

D. H.

s. K. i M. z domu J.

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

I. W dniu 7 maja 2021 roku w T., przy ulicy (...), w swoim mieszkaniu, wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości 41,29 grama brutto

tj. o przestępstwo z art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

II. W nieustalonym okresie czasu w 2020 r. w tym raz w miesiącu październiku 2020r. w T., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił trzykrotnie, nieodpłatnie, środki odurzające w postaci marihuany w nieustalonej ilości W. P. w ten sposób, że wypalił z nią w/wym. środek znajdujący się w szklanej lufce

tj. o przestępstwo z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 kk

III. W nieustalonym dniu października 2020r. w T., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił odpłatnie, nie więcej niż trzykrotnie, W. P. środki odurzające w postaci marihuany, w ilości po pół grama netto za kwotę po 20 zł

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 kk

IV. W okresie od nieustalonego dnia i miesiąca 2019r. do kwietnia 2021r. w T., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił S. G. środki odurzające w postaci marihuany nie mniej niż 14 razy, w ilości po pół grama netto za kwotę po 20 zł, w tym dwukrotnie po 1 gramie netto za kwotę po 40 zł

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 kk

V. W nieustalonym dniu stycznia 2020r. do dnia 30 kwietnia 2021r. w T., raz w miesiącu, nie więcej niż szesnaście razy, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielał odpłatnie, N. C. środki odurzające w postaci marihuany w ilości 1 (jednego) grama netto za kwotę po 40 zł

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 kk

orzeka:

I. uznaje oskarżonego D. H. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. I aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2020r., poz. 2050) i za to na mocy art. 62 ust. 2 cytowanej ustawy wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego D. H. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. II aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż działał wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii tj. przestępstwa z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2020r., poz. 2050) w zw. z art. 12§1 kk i za to na mocy art. 58 ust. 1 cytowanej ustawy w zw. z art. 57b kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. uznaje oskarżonego D. H. za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt. III, IV, V aktu oskarżenia z tym ustaleniem, iż działał w warunkach ciągu przestępstw wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii tj. przestępstw z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2020r., poz. 2050) w zw. z art. 12§1 kk i za to w myśl art. 91§1 kk po zastosowaniu art. 57 b kk na mocy art. 59 ust. 1 cytowanej ustawy wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

IV. na mocy art. 85§1 i §2 kk w zw. z art. 86§1 kk w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych w stosunku do oskarżonego w pkt. I, II, III, wyroku wymierza oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

V. Na mocy art. 63 § 1 kk na poczet kary łącznej orzeczonej w punkcie IV wyroku zalicza oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 7 maja 2021 roku od godziny 9: 40 do dnia 8 maja 2021 roku do godziny 12,30, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności ;

VI. na podstawie art. 45§1 kk orzeka wobec oskarżonego D. H. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstw wymienionych w pkt. I, II, III, wyroku w kwocie 1020 zł (tysiąc dwadzieścia złotych) ;

VII. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka od oskarżonego na rzecz Stowarzyszenia (...), ul. (...), (...)-(...) L. (nr konta: (...)) nawiązkę w wysokości 2000 zł (dwa tysiące złotych) ;

VIII. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa przez zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci: ziela konopi innych niż włókniste o masie 10,56 grama netto po badaniach, żywicę konopi (haszysz) o masie po badaniach 13,48 grama netto, przechowywanych w Składnicy Substancji Psychotropowych i Środków Odurzających Komendy Wojewódzkiej Policji w B. (...)

IX. na podstawie. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci 3 sztuk woreczka foliowego, wagi elektronicznej, młynka metalowego przechowywanych w Komisariacie Policji T. – R. pod numerem (...);

X. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) na rzecz adwokata M. S. kwotę 968 zł (dziewięćset sześćdziesiąt osiem złotych) powiększoną o należną stawkę podatku Vat tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

XI. zwalnia oskarżonego od ponoszenia opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa

Sygn. akt VIII K 934/21

UZASADNIENIE

Uwaga : Uzasadnienie zostało sporządzone w poprzedniej formie z powodu kłopotów technicznych z użyciem programu ZEUS.

Zgodnie z art. 424§3 kpk uzasadnienie ograniczono do rozstrzygnięcia o karze oraz innych konsekwencjach prawnych.

D. H. został oskarżony o to, że:

VI. W dniu 7 maja 2021 roku w T., przy ulicy (...), w swoim mieszkaniu, wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości 41,29 grama brutto

tj. o przestępstwo z art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

VII. W nieustalonym okresie czasu w 2020 r. w tym raz w miesiącu października 2020r. w T., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił trzykrotnie, nieodpłatnie, środki odurzające w postaci marihuany w nieustalonej ilości W. P. w ten sposób, że wypalił z nią w/wym. środek znajdujący się w szklanej lufce

tj. o przestępstwo z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 kk

VIII. W nieustalonym dniu października 2020r. w T., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił odpłatnie, nie więcej niż trzykrotnie, W. P. środki odurzające w postaci marihuany, w ilości po pół grama netto za kwotę po 20 zł

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 kk

IX. W okresie od nieustalonego dnia i miesiąca 2019r. do kwietnia 2021r. w T., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił S. G. środki odurzające w postaci marihuany nie mniej niż 14 razy, w ilości po pół grama netto za kwotę po 20 zł, w tym dwukrotnie po 1 gramie netto za kwotę po 40 zł

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 kk

X. W nieustalonym dniu stycznia 2020r. do dnia 30 kwietnia 2021r. w T., raz w miesiącu, nie więcej niż szesnaście razy, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielał odpłatnie, N. C. środki odurzające w postaci marihuany w ilości 1 (jednego) grama netto za kwotę po 40 zł

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 kk

Na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 15 marca 2022 roku, o sygn. akt VIII K 934/21 D. H. został uznany winnym popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów albowiem w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza wyjaśnień oskarżonego przyznającego się do winy, w ocenie Sądu nie ulegało wątpliwości, że oskarżony wypełnił znamiona zarzucanych mu przestępstw.

Art. 62 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii penalizuje nielegalne posiadanie środków odurzających lub psychotropowych. Posiadanie w rozumieniu powyższego przepisu oznacza stan polegający na faktycznym władztwie nad rzeczą i może być wykonywane bezpośrednio, jak i za pośrednictwem innej osoby. Nie jest utożsamiane

z posiadaniem i dzierżeniem w rozumieniu cywilnoprawnym. Posiadanie oznacza każde, choćby krótkotrwałe, faktyczne władztwo nad rzeczą. Art. 62 ust. 2 ww. ustawy dotyczy znacznej ilości środków odurzających lub substancji psychotropowych. W wyroku z dnia 1 marca 2006r (II KK 47/05 OSNKW 2006/6/57) Sąd Najwyższy podkreślił, że „miarą „znacznosci” w rozumieniu art. 48 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 1997r. Nr 75, poz. 468 ze zm.), jak i art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1484) może być także stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków. Jeżeli zatem przedmiotem czynu jest taka ilość tych środków, która mogłaby zaspokoić tego rodzaju potrzeby co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych, to należy przyjąć, że jest tych środków znaczna ilość.”

Zgodnie zaś z treścią art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii „kto, wbrew przepisom ustawy, udziela innej osobie środka odurzającego, substancji psychotropowej lub nowej substancji psychoaktywnej, ułatwia albo umożliwia ich użycie albo nakłania do użycia takiego środka lub substancji, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.” Powyższy przepis penalizuje więc nieodpłatne udzielenie innej osobie wskazanych w nim substancji.

Jak stanowi natomiast art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, udziela innej osobie środka odurzającego, substancji psychotropowej lub nowej substancji psychoaktywnej, ułatwia użycie albo nakłania do użycia takiego środka lub substancji, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10. Dla bytu występku wystarczy, że sprawca postąpi chociażby w jeden z czterech wymienionych sposobów zachowania się. Możliwa jest też sytuacja, że sprawca swoim zachowaniem zrealizuje wszystkie znamiona występku. Jest to występki o charakterze bezskutkowym. Użyty w komentowanym przepisie termin „udzielać” należy rozumieć jako: dać, dostarczyć, częstować, dawać, wręczać, udostępnić, użyczyć. Osoba, której udziela się wymienionych środków lub substancji, nie może być abstrakcyjna, tzn. odbiorca musi zostać skonkretyzowany i tak też jest w przedmiotowej sprawie.

Na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 15 marca 2022 roku, o sygn. akt VIII K 934/21 D. H. został uznany winnym popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów z pkt. I, II, z tym ustaleniem, iż co od czynów zarzucanych mu w pkt. III, IV, V aktu oskarżenia przyjął iż D. H. działał w warunkach ciągu przestępstw wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii tj. przestępstw z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2020r., poz. 2050) w zw. z art. 12§1 kk. Wskazać trzeba, że oskarżony działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, z wykorzystaniem tej samej sposobności w okresie od nieustalonego dnia i miesiąca 2019 roku do 30 kwietnia 2021 roku udzielił odpowiednio W. P., S. G., N. C. marihuany w różnych ilościach po 20 zł za pół grama Bez wątplenia oskarżony działał w celu uzyskania korzyści majątkowej w postaci wskazanych powyżej sum pieniędzy.

Za popełnienie wyżej wymienionych czynów Sąd wymierzył oskarżonemu następujące kary jednostkowe:

- za czyn opisany w punkcie I sentencji wyroku, na mocy art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- za czyn opisany w punkcie II sentencji wyroku, na mocy art. 58 ust. 1 cytowanej ustawy w zw. z art. 57b kk karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyny opisane w punkcie III sentencji wyroku, w myśl art. 91§1 kk po zastosowaniu art. 57 b kk na podstawie art. 59 ust. 1 cytowanej ustawy karę 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności.

Sąd kierował się, co oczywiste, wszystkimi dyrektywami przewidzianymi w przepisie art. 53 § 1 kk, dając jednak w tym względzie prymat wskazaniom dyrektywy prewencji indywidualnej, by oskarżonego, jako osobę młodą wychować, i bacząc zarazem, z jednej strony, na rodzaj i rozmiar ujemnych następstw wynikłych z jego czynów, z drugiej zaś na jego właściwości i warunki osobiste oraz trybu życia przed popełnieniem przestępstwa (art. 53 § 2 kk). Wychodząc z oczywistego założenia, że sankcja karna nie może przekraczać stopnia winy, a jednocześnie nie może być niższa od progu społecznej akceptowalności kary za przestępstwa spenalizowane w Ustawie o przeciwdziałaniu

narkomanii. Sąd przeanalizował czynniki w oparciu, o które ustalił stopień społecznej szkodliwości tych czynów, który jest również uwzględniony przy wymiarze kary. Zachowanie oskarżonego skierowane było przeciwko dobrom wysokiej rangi, bowiem wszelkie czyny zabronione związane z procederem narkotycznym zagrażają dobru społecznemu w sposób szczególny, szerząc uzależnienie wśród – najczęściej – młodych ludzi i niszcząc ich zdrowie. Jako okoliczność obciążającą Sąd wziął pod uwagę, że przedmiotem działania oskarżonego była również znaczna ilość w rozumieniu Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd miał z drugiej strony na uwadze fakt, iż oskarżony przyznał się do zarzucanych mu czynów i wskazał osoby którym sprzedawał lub nieodpłatnie udzielał amfetaminy. Okolicznościami łagodzącymi są także zdaniem Sądu młody wiek oskarżonego oraz jego uprzednia niekaralność, a także fakt wyrażenia skruchy.

W punkcie IV sentencji wyroku, Sąd, na mocy art. 85§1 i §2 kk w zw. z art. 86§1 kk w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych w stosunku do oskarżonego w pkt. I, II, III wyroku wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Warunki orzeczenia kary łącznej przewiduje art. 85 kk zgodnie, z którym jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną.

Kryteria łączenia kar w wyroku łącznym określa art. 86 kk. Zgodnie z tym przepisem sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie z utrwalonym w tym względzie stanowiskiem doktryny i judykatury sąd wydając wyrok łączny może wymierzyć karę łączną stosując zasadę pełnej absorpcji jak i zasadę pełnej kumulacji biorąc dodatkowo pod uwagę „czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto(...) czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków (m.in. zachowanie się skazanego po wydaniu poszczególnych wyroków jednostkowych), przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej [Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 września 2006 r. sygn. akt II AKa 244/06]. Związek przedmiotowy zbiegających się realnie przestępstw ocenia się według tożsamości lub podobieństwa dóbr naruszonych poszczególnymi z nich oraz zawartości czasowej i miejscowej ich popełnienia. Związek podmiotowy rozumie się natomiast jako podobieństwo rodzaju winy i zamiarów. (wyrok SA w Krakowie z 14.03.2007r., II AKa 44/07, KZS 2007/4/27).

Reasumując należy zatem wskazać, iż zdaniem sądu w realiach przedmiotowej sprawy nie zachodziły przesłanki do zastosowania zasady pełnej absorpcji. Zatem ostatecznie wymierzona skazanemu kara łączna w wysokości 2 lat pozbawienia wolności jawi się, jako kara w wymiarze najbardziej racjonalnym, a także stanowiła będzie dla skazanego dostateczną dolegliwość i spełni cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej, nie będzie bowiem w odczuciu społecznym postrzegany jako bezzasadne premiowanie sprawców wielu przestępstw. Sąd jednocześnie uznał, iż na gruncie niniejszej sprawy oskarżony nie zasługuje na to, by skorzystać z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary, z uwagi na ilość popełnionych przez niego czynów oraz ich wagę. Co prawda D. H. podczas całego postępowania współpracował z organami ścigania i szczegółowo wyjaśnił okoliczności związane z ich popełnieniem, niemniej jednak miało to wpływ na orzeczony wobec niego wymiar kary. W ocenie Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara uzmysłowić ma oskarżonemu jego naganne postępowanie, a przez to uzmysłowienie doprowadzić oskarżonego do powstrzymywania się od tego typu zachowań w przyszłości. Te okoliczności stanowią fundamenty prewencyjnego oddziaływania kary.

Sąd zobligowany treścią art. 63 § 1 kk, na poczet kary łącznej orzeczonej w punkcie IV wyroku zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 7 maja 2021 roku od godziny 9: 40 do dnia 8 maja 2021 roku do godziny 12,30, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności

Z uwagi na fakt, iż oskarżony osiągnął z przestępstw wymienionych w pkt. I, II, III wyroku korzyść majątkową w kwocie 1020 zł, Sąd na podstawie art. 45§1 kk orzekł przepadek jej równowartości.

Sąd orzekł jednocześnie w stosunku do oskarżonego nawiązkę w wysokości 2000 zł, korzystając z dyspozycji art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, na rzecz Stowarzyszenia (...). Orzeczenie to przyczyni się do wzmocnienia siły oddziaływania wyroku, będzie przy tym dodatkowym bodźcem służącym powstrzymaniu oskarżonego od popełnienia w przyszłości kolejnego przestępstwa. Rozstrzygając w przedmiocie wysokości orzeczonej nawiązki sąd miał na względzie, iż dla swej skuteczności powinno ono być odczuwalne dla oskarżonego, zarazem nie może ono przewyższać jego możliwości finansowych i narażać jego na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, a także musi być adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynów, których dopuścił się oskarżony. W konsekwencji sąd uznał, że wysokość orzeczonego od oskarżonego nawiązki powinna wynieść 2000 zł i mieścić się ona w możliwościach finansowych oskarżonego uwzględniając jego sytuację osobistą i materialną.

Z kolei na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa przez zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci: ziela konopi innych niż włókniste o masie 10,56 grama netto po badaniach, żywicę konopi (haszysz) o masie po badaniach 13,48 grama netto, przechowywanych w Składnicy Substancji Psychotropowych i Środków Odurzających Komendy Wojewódzkiej Policji w B. (...)

Z kolei na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci 3 sztuk woreczka foliowego, wagi elektronicznej, młynka metalowego przechowywanych w Komisariacie Policji T. – R. pod numerem (...) albowiem służyły one oskarżonemu do popełnienia poszczególnych przestępstw.

Na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Sąd zasądził na rzecz adwokata z urzędu kwotę 968 zł powiększoną o należną stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

W myśl art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa.

Sąd mając na uwadze wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020r. (sygn. akt SK 66/19) i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2021 r. (I CSK 598/20) zastosował w przedmiotowej sprawie stawki takie o jakich mowa w rozporządzeniu w sprawie opłat za czynności adwokacie z dnia 22 października 2015 roku.

Nadto w sprawach, w których strona korzysta z pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, Sąd podwyższa opłaty o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach. Dlatego też Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata z urzędu kwotę 968 zł powiększoną o należną stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciążył Skarb Państwa, o czym orzeczono w oparciu o art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r, Nr.49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) i art. 624 § 1 k.p.k. mając na uwadze jego sytuację materialną i rodzinną oraz zasądzone przedmiotowym wyrokiem kwoty, które oskarżony będzie zobowiązany uiścić.